

[Schovelin.]

bønder. Det maa være noget meget noderdrægtigt, det maa formodentlig være, ligesom naar man kalder en Maler for en Klatmaler. Jeg tror, at hverken vi Bønder eller Ikke-Bønder i Rigsdagen prætenderer det allermindste i Retning af at ville underkende disse udmærkede Rembrandter. Vi ønsker blot ikke, at vore Penge skal anvendes dertil — udelukkende anvendes dertil. Der er saa megen anden Kunst, der i vore Øjne ser ud som den virkelige, levende Natur, og som vi nok synes der er Anledning for Staten til at støtte gennem Akademiet.

Hvad Akademiet angaar, var der for ca. 10 Aar siden nedsat en Kommission, der gennemgik hele Undervisningen og skabte en ny Undervisningsplan. Nu siges der fra anden Side, at denne Undervisningsplan faktisk ikke blev fulgt, at navnlig den højere Skole, der skulde være en Skole for dekorativ Kunst, slet ikke blev sat i Gang, men at der i Stedet er sat en lille Klasse i Gang, oven i Købet betjent af en Assistent, som Undervisningsplanen forudsatte ikke skulde eksistere. Paa den kommende Finanslov mener jeg, at man naturligt fra det nye Ministeriums Side kunde have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og Ministeren kan da være vis paa, at han imødekommer en Trang rundt om i de brede Lag, ikke disse forfærdelig fine og ophøjede Kunstnere, der arbejder for Fremtiden og ikke for den skrøbelige Nutid, vi hører til, men netop det brede Folk, os, der ser paa Kunsten med de ganske almindelige Øjne, som Vorherre har givet os, og i vor uhyre Naivitet tror, at det er, som det har været i flere Tusind Aar: at man skulde efterligne Naturen, og jo bedre man efterlignede den, desto skønnere blev det.

Da dette er en første Behandling, kan man jo tillade sig at gøre en politisk Bemærkning, og jeg vil da gøre en enkelt politisk Bemærkning overfor Venstre. Jeg har altid haft en vis *faible* overfor det store, dejlige Parti, der bunder i Folkets Marv. Det har det i alt Fald gjort indtil nu, og det har i hvert Fald indtil nu været et velsammenhængende Parti. I mine purunge Dage, i min grønne Ungdom var jeg meget tiltalt af dette Parti, og *on revient toujours à ses premiers amours*, eller, for at sige det paa Dansk: Gammel Kærlighed ruster aldrig helt. Jeg vil derfor gerne sige dette, at det, der vedblivende tiltaler mig ved Venstre, er, at jeg synes, det har en ledende Linie, en vis Principtroskab, en vis Respekt for Traditionen. Naar man

nu staar overfor saadanne revolutionære Begivenheder som dem, der paa det handelspolitiske Omraade finder Sted rundt om i Europa, saaledes ved Dannelsen af den østrigsk-tyske Toldunion med Udsigt til Dannelsen af en Union, mellem Tyskland og det sydøstlige Europa, og ved det vældige Omsving i handelspolitisk Henseende, som synes at skulle foregaa om et Par Aar — det er nu en kort Tid, naar man ser ud i Fremtiden — i Danmarks andet store Kundeland, England, kunde jeg godt tænke mig, selv om man er nok saa overbevist Frihandelsmand og trofast mod Frihandels-tanken, at den Tid meget let og meget hurtigt kan komme, da der faktisk sker det samme, som naar der kommer en Hvirvelvind i en Høstak, saa at selv den mest en-ragerede Frihandelsmand maa forstaa, at man staar overfor et Valg og et Valg, der skal træffes. Det er en Ting for sig, men i den almindelige Politik synes det mig, at det, som giver Repekt, er altid Princip-troskab, og det, jeg f. Eks. altid har beundret Venstre for, er den klare Maade, hvorpaa det har fastholdt *Ejendomsretten*. Det har, som den bekendte tyske Historiker Treitschke en Gang har sagt, været Englændernes store Styrke, i Modsætning til de filosofiske Tyskere, at de altid har stillet sig saaledes overfor *Ejendomsretten*, at intet Bræt og ingen Sten maatte løsnes i den. Derfor synes det mig besynderligt at se saadan noget som den Huslejelov, vi har liggende til Behandling her i Tinget. At man vil lave Love sammen med det nuværende Ministerium, hvor man mener, der er saglig Overensstemmelse, det forstaaer jeg saa udmærket godt, jeg skulde være den sidste til at bebrejde noget Parti det — saadanne Smaaapudser gør vi ogsaa med Plaisir. Men her er Tale om Principtroskab, og jeg kan heller ikke sige andet end, at den Lov om Prisaftaler, som kommer frem, og som jeg selvfølgelig ikke skal fordybe mig i paa Forhaand, men hvormed jeg maaske med Formandens Tilladelse maa have Lov til at sige saa meget som, at den vil komme til at ride Erhvervslivet som en Mare, er i aabenbar Uoverensstemmelse med det Næringsfrihedsprincip, det Princip om de frie Kræfters Spil, som jeg har opfattet som det egentlige for Venstres Vedkommende. Der er en berømt Forfatter, der har sagt, at ethvert Menneske — det gælder selvfølgelig ogsaa ethvert Parti — maa begaa de Dumheder, som hans Karakter forlanger af ham. Det er i og for sig meget godt sagt, men deraf følger jo ikke, at man ogsaa skal begaa de Dumheder, som Asger Karstensen